עלון מספר
530

עלון שבת יגל יב

פרשת וישב

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

לשבת בשלווה ולשמוח בחלקנו

"וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ כְּנָעַן" (בְּרֵאשִׁית לז, א-ב).

על הפסוק שפותח את פרשת השבוע, "וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ כְּנָעַן" מפרש רש"י הקדוש: "ביקש יעקב לישב בשלוה - קפץ עליו רוגזו של יוסף". ומוסיף רש"י - ממדרש חז"ל - כי לא רק יעקב נמצא בסטטוס הזה של מי שמבקש לשבת בשלווה והקב"ה מעניק לו אתגרים חדשים, אלא כך זה קורה לכל הצדיקים. וכך כותב רש"י: "צדיקים מבקשים לישב בשלוה, אומר הקב"ה: לא דיין לצדיקים מה שמתוקן להם לעולם הבא אלא שמבקשים לישב בשלוה בעולם הזה?!". כלומר, לא מספיק להם השכר בעולם הבא, שהם רוצים שלווה בעולם הזה?

יש ימים שאדם רוצה שקט. קורה שאני מוצא את עצמי מבקש מרבונו של עולם: תן לי יום בלי הפתעות, בלי כל מני בלת"מים (בלתי צפויים), בלי בקשות שונות ומשונות שיגיעו אליי לשולחן; תן לי יום שבו אוכל לשבת וללמוד כל היום - מקסימום לצאת למסור שיעור או שניים, וכל היתר, שיהיה שָׁקט. בלי הפרעות. שישים ושלש שנה חי יעקב עם עשו הרשע שלא הניח לו ליהנות ממנוחה ושלוה. אחר כך ירד יעקב אל לבן הארמי, שרימה אותו למעלה משני עשורים.

וכשכבר נמלט ממנו בעור שיניו - מגיע מולו עשו עם ארבע מאות איש. הוא נוטה את אוהלו בשכם, וקופץ עליו מעשה דינה כששמעון ולוי גורמים נזק תדמיתי לא קטן (וכלשון חז"ל, מעכירים את החברת הצלולה) ליעקב ומשפחתו.

ואז, כשמבקש יעקב לשבת בנחלת אבותיו בשלווה, ליהנות מעט מהישיבה בארץ ישראל, קופץ עליו רוגזו של יוסף. בנו מחמד עיניו, הבן החביב עליו - נמכר ואובד ממנו.

אבל המדרש מלמד אותנו: אין תכלית בישיבה בהשקט ובטח. העבודה של הצדיק, היא תמידית. "לא די להם לצדיקים במה שמתוקן להם לעולם הבא?" והרי מצפה להם, כך אומר הקדוש ברוך הוא, תענוג עילאי אחרי מאה ועשרים שנות חיים!

כאן, בעולם הזה, לעומת זאת, זה המקום לעבוד. לא לשבת על זרי הדפנה.

יסוד מופלא מלמדים אותנו הספרים הקדושים, ונבהיר אותו בלשוננו ובהבנתנו.

דוד המלך אומר בתהילים: אַךְ טוֹב וָחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כֹּל יְמֵי חַיָּי.

נִשְׁאֶלֶת הַשְּׁאֵלָה: אֵיךְ יתכן שאדם יהיה כל ימי חייו רודף צדקה וחסד? ובכלל מתי יזכה האדם לסיום המזמור: "וְשַׁבְתִּי בְּבֵית ה' לְאֹרֶךְ יָמִים"? מתי יגיע אל המנוחה ואל הנחלה?

אלא, אם אדם רוצה לעשות טוב, כדאי לו לבחון בכל דבר מדוע הוא עושה זאת, ולהתפלל שהעבודה האלוקית השמיימית שניתנה לו - תהיה במסגרת הטוב וחסד שעליו לרדוף.

כלומר, יש לנו שתי אופציות: או שנבחר את העבודה עבור עצמנו, או שבורא עולם יבחר אותה במקומנו. היות ואף אחד אינו מעוניין שיפול עליו 'תיק' שמימי בלתי ידוע - לכן, באים הספרים הקדושים ומסבירים, שכאשר אדם לוקח על עצמו עול, מסירים ממנו עול מלמעלה.

אך מי שלוקח לעצמו חופשות, מי שפורק עול - לא במובן הכוללני והגורף, אלא אפילו במובן הזמני לחלוטין של המונח - מקבל לא עלינו מבורא עולם תמרור 'עצור', שנותן לו עיסוק חדש...

לכן, כשיהודי עומד בתפילתו עליו לבקש כך: רבונו של עולם, אם נגזר עליי לגייס היום כסף, אנא זַכֵּה אותי שאעשה זאת למצוות הכנסת כלה, לצדקה לנזקקים, ואילו לי - שלח נא את מה שמגיע לי ביד רחבה, הישר מאוצרך הטוב. עשה נא בוראי, שגיוס הכספים שנגזר עליי ינותב לחסד ולטוב.

ולא מספיקה רק תפילה על כך. נדרשת פעולה, לקיחת עול: אם נושיט יד בבית הכנסת לסדר ולארגן, נשטוף כוסות עבור הלומדים, או נעלה עם ארגז כלי עבודה לבית חבר בעל ידיים שמאליות שזקוק לקידוח מתלה או לפתיחת הצנרת העולה על גדותיה - העול של סידור הבית הפרטי, של כל מיני טרדות מעצבנות ביום-יום, יוחלפו ו'יומרו' בחסד שעשינו.

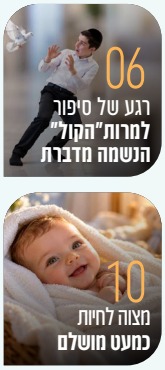
חשוב לזכור: מותר להיות בחופש מדי פעם, אבל גם אז לשמור על העול, עול תורה ומצוות שיחפוף עלינו כל הזמן.

לכן, כשביקש יעקב לישב בשלווה - קפץ עליו רוגזו של יוסף. למה? כי אין לצדיקים מנוחה בעולם הזה. והלימוד מכאן הוא לכולנו. עלינו להיות כל הזמן בעשייה כדי להגיע אל יעודנו בעולם הזה.

שבת שלום ומבורך!

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה	16:19*	16:17	16:17	16:19
יציאה	17:09	17:08	17:08	17:10
ר"ת	17:44	17:39	17:39	17:43

בירושלים: לנוהגים 40 דק' **15:59**

אנשים רבים מחפשים להכניס
לביתם ניצוצות של אור

**הפיצו את עלוני השבת
של הרב יגאל כהן
והאירו את שולחן השבת שלהם
בקדושה אמונה ושמחה**

התקשרו עכשיו > 03-8000-770

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

בעלי הוא אדם סיעודי, האם אני יכולה לברך ברכת המזון ולהוציאו ידי חובה?

נשים חייבות בברכת המזון, אבל יש ספק בדבר האם חיובן בברכת המזון הוא מן התורה כמו האנשים או שמא אין חיובן אלא מדרבנן, ולכן אין האשה יכולה להוציא ידי חובה את בעלה, כיון שחיובו הוא מן התורה, ואילו האשה הוא ספק. ובמקרה הנזכר בשאלה באדם סיעודי, צריך לכתחילה לבקש מאדם אחר שאכל שיכוין להוציאו ידי חובה. ומכל מקום אם בירכה וכיוונה להוציאו ידי חובה, אינו צריך לחזור ולברך ברכת המזון, אבל ראוי שיחזור וישמע ברכת המזון מאדם אחר.

אבל כל זה אמור באופן שהבעל אכל ושבע שחיובו בברכת המזון הוא מן התורה, אבל אם אכל כזית או יותר ולא שבע, שחיובו רק מדרבנן, והאשה אכלה ושבעה, יכולה להוציאו ידי חובה. ואם האשה גם לא שבעה, לכתחילה אינה יכולה להוציאו ידי חובה, ובמקום צורך ניתן להקל בזה.

(שלחן ערוך סי' קפו סעיף א. שו"ת יחוה דעת ח"ו סי' י. ובדיעבד אינו חוזר ומברך, כמבואר בכף החיים שם אות א. ומש"כ להחמיר לכתחילה אם האשה לא שבעה, היינו לשיטות דלא אתי תרי דרבנן ומפיק חד דרבנן, ע' ב"י סי' תרפט. ודלא כמו שכתב בספר ברכת ה' ח"ב פ"ד אות יא, להקל בזה לכתחילה. ועיין הלכה ברורה ח"ט עמ' תיט. וע"ע בחזון עובדיה שבת ח"ב עמ' כד והלאה ודו"ק).

האם מותר לאכול בשר בהמה לאחר אכילת גבינה קשה (כגון גבינה צהובה וכדו')?

מותר לאכול בשר בהמה (וכל שכן בשר עוף), לאחר אכילת גבינה קשה, אלא שצריך לעשות קודם לכן 'קינוח' ו'הדחה, דהיינו שקודם לכן ילעס פת ויקנחו בו פיו יפה, ויכול לעשות ע"י כל מאכל אחר, מלבד קמח תמרים ועשבים, שכיון שהם נדבקים לחניכיים, ואינם מקנחים. והדחה, היינו שישטוף את פיו או ישתה משקה. וטוב שיקדים הקינוח להדחה. ואם צחצח שיניו היטב וביסודיות, נחשב הדבר כמו קינוח והדחה. כמו כן, יעיין בידיו שלא נדבק משהו מהגבינה. ואם הוא אינו יכול לעיין בהם, כגון שהוא בלילה, צריך לשטוף ידיו או לנקותם היטב. ומנהגנו לשטוף הידיים גם ביום, שמא נדבק משהו מהגבינה, ואין סומכים על עיון בלבד. ואפילו אם אוכל ע"י מזלג, המנהג להחמיר. (ועיין בסמוך לגבי עוף).

וכל האמור היינו שאכל גבינה ועתה רוצה לאכול בשר בהמה, אבל אם רוצה לאכול בשר עוף מעיקר אין צריך קינוח והדחה, אלא א"כ הוא רואה שיש לכלוך מהגבינה בידיו, או שמרגיש בפיו טעם הגבינה. וטוב להחמיר גם בעוף שיעשה קינוח והדחה בכל אופן.

ויש הנוהגים להחמיר באכילת בשר אחר גבינה, להמתין ו' שעות, ויש הנוהגים להמתין חצי שעה, אבל מנהגנו להקל בזה כאמור.

(שלחן ערוך יו"ד סי' פט ס"ב. רמ"א שם. ילקו"י איסור והיתר ח"ג עמ' תלא והלאה. ומש"כ שמועיל צחצוח שיניים, כן האו בספר הכשרות פ"י הערה קיב. ומש"כ לגבי אוכל במזלג, כן בכה"ח שם אות לד. ומש"כ ששותה חלב א"צ לכל הנ"ל, כן הוא בהליכות עולם ח"ז עמ' מג, ע"פ הרש"ש בחולין קג ע"ב).

משלחן רבנו

שאלה לכבוד מורנו ורבנו הרב יגאל כהן שליט"א:

שמעתי שיש אומרים שאסור לאכול פסיפלורה בגלל דין ערלה, ורציתי לדעת מה ההלכה בזה?

שאלה יפה וחכמה שאלת.

כידוע, יש לנו דין ערלה, שאסור לאכול מהפירות בשלוש השנים הראשונות, כמו שכתוב בפסוק בחומש ויקרא: "כל עץ מאכל... שלוש שנים יהיה לכם ערלים, לא יאכל".

אולם דין זה נאמר רק בעץ, כלשון הפסוק, ולא בירק. והשאלה היא כיצד לדון את הפסיפלורה - כעץ או כירק.

יש שסברו שיש לה דין של עץ, שהרי היא דומה לעץ, שיש לה גזע וענפים והיא מחזיקה כמה שנים. וממילא, אם לא עברו שלוש שנים, הרי זה ערלה ואסור באכילה. וכידוע, עץ הפסיפלורה מחזיק רק כשלוש-ארבע שנים לערך, ולכן הם אינם קונים ללא השגחה שאין בזה חשש ערלה, כגון שמיובא מחו"ל, שאז אין בעיה, או שידוע שעברו על העץ שלוש שנים. וכן נוהגים רבים מהאשכנזים, כמו שכתב בספר פאת שדך.

אולם מרן רבנו עובדיה יוסף זצ"ל, בשו"ת יחוה דעת, חלק ד' סימן נ"ב, פסק כדעת הרדב"ז, שחידש שכל עץ שנותן פירות בתוך שנה לנטעתו אין דינו כעץ אלא כירק. שכן סתם עץ, כגון תפוחים וכדומה, מתחיל לתת פירות רק לאחר כמה שנים ומחזיק מעמד שנים רבות.

וממילא לא שייך בזה דין ערלה. והעיד הרדב"ז שכן נהגו גדולי עולם כסברה זאת.

וכידוע, עץ הפסיפלורה נותן פירות בתוך שנה לנטעתו. וזוהי גם דעת רבנו יוסף חיים, בעל הבן איש חי", כמו שכתב בשו"ת רב פעלים, אורח חיים חלק ב' סימן ל'. וכן כתבו רבים מן האחרונים, כמבואר ביחוה דעת, חלק ד' סימן נ"ב, שדינו כירק, וממילא גם ברכתו בורא פרי האדמה.

לסיכום:

דעת מרן רבנו עובדיה יוסף זצ"ל ועוד רבים מן הפוסקים היא שבפסיפלורה לא נוהג דין ערלה, וגם ברכתה "בורא פרי האדמה", וכך נוהגים רבים וכך ההלכה. ויש שחששו, בעיקר חלק מהאשכנזים, לאכול פסיפלורה רק כאשר היא מחו"ל או כאשר ידוע בוודאות שעברו על הצמח שלוש שנים.

ברכת כהנים:

"יברכך ה' וישמרך, יאר ה' פניו אליך ויחונך, ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום".

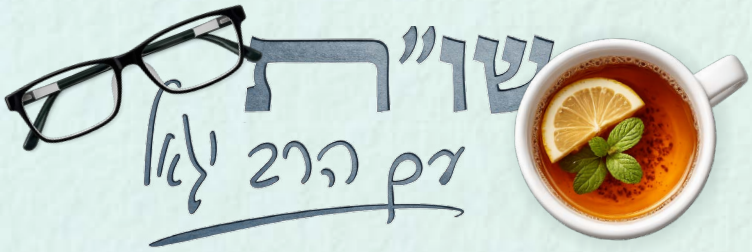
יגאל כהן

שאלת הלכה צצה תמיד
ברגע הכי פחות צפוי.

במקום להסתפק ולתהות, קבל מענה מיידי בקו ההלכה "שאל את הרב"
בראשות הרב נריה ברבי ובנשיאות הרב יגאל כהן

עכשיו זה פשוט וקל < **חייגו 2381***

שאלה: האם צריך להפריש חלה מסופגניה?

תשובה:
מרן בשולחן ערוך (יו"ד סי' שכט) פסק, שעיסה העשויה לטיגון אין צריך להפריש ממנה חלה (ומי שרוצה להחמיר על עצמה תפריש בלי ברכה), ורק אם לוקחים קצת מהבצק לאפייה, צריך להפריש חלה בברכה.

שאלה: מה הדין אם אני בא לתלות מודעות בלוח מודעות וראיתי שהכל תפוס, ואני רואה שהדביקו מספר מודעות אותו דבר על אותו לוח, האם אפשר להוריד כמה משלו ולהדביק כמה משלי? והאם מבחינת ההלכה בכלל היה מותר לו לתלות מס' מודעות באותו מקום באופן שאינו נותן מקום למודעות אחרות להידבק שם? והאם מותר לי לתלוש מודעות שיש בהם פרסום איסור?

תשובה:
אם הלוח הוא של העיריה, אסור להוריד שהרי בעל המודעה שילם על כך. אולם אם הלוח לא של העיריה מותר להוריד, שמסתמא הכוונה שכל אחד יתלה מודעה אחת. ובעניין מודעות אסורות, מצוה להורידם ובלבד שלא יחלל שם שמים.

שאלה: הרב כתב ששקיות תה ושמפו ועוגיות שנשארו במלון אפשר לקחת ללא הודעה מבעל המלון כי עשו כן על דעת שייקחו זאת אנשים, אז האם מותר לי להזמין כמויות נוספות לחדר שלי בכדי שכשבסוף השבוע כשאחזור לביתי אקח את הכל, וחשבתי שלכאורה הדבר יהיה מותר כי גם את זה עשו על דעת שייקחו האנשים?

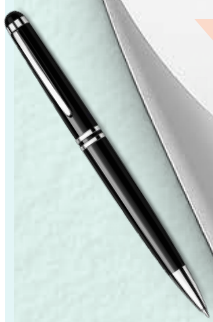
תשובה:
אסור להזמין מוצרים לחדר על מנת לקחתם לביתו, שהרי ודאי שלא לזה התכוון בעל המלון.

שאלה: מה הדין אם יש בביתי כיפה של מלון או של אכסנייה וכדו', האם עליי לטרוח ולהחזירה, או שלא מקפידים על זה ואפשר לשומרה?

תשובה:
להתקשר ולשאול- האם רוצים שישלחו להם בחזרה.

שאלה: מה הדין אם לקחתי ממלון דבר שמסתבר שהם כן מקפידים כגון מגבת או שמיכה נוחה וכו', וכעת כשאני רוצה להחזיר המלון נסגר או שהחליפו רשת של מלונות וכיו"ב? והאם בכלל יהיה מותר לקחת מהמלון או מהצימר מגבות וכיו"ב?

תשובה:
פשוט הדבר שאסור לקחת מהמלון מגבות וכדו', והעושה זאת חייב להם את מחיר המגבת. ואם נסגר המלון יתן את ערך הסכום לצדקה ולהצלחת הנגזלים.

מתוך ספרו של מרן ראש הישיבה רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי שבת

הדלקת נרות חנוכה

מדליקים נרות חנוכה. וכל אדם יצווה את ילדיו שיהיו נוכחים בהדלקת נרות חנוכה, ולא כל אחד יהיה בענייניו, זה בחנות וזה בשיעור, אלא לבוא לבית ולהדליק נרות חנוכה בזמן. כמה זמן זה יכול לקחת? עשר דקות אתה גומר להדליק את הנרות, ואחר כך לקרוא מזמור "יושב בסתר", בסך הכל חצי שעה.

אמרנו שקוראים מזמור "יושב בסתר" (תהלים צא) שבע פעמים. מתחילים מ"ויהי נועם", עד "וארהו בישועתי", וזו סגולה טובה. הבן איש חי (ש"ר פרשת וישב, הלכות חנוכה אות כג) מביא את הסגולה הזו. וזה לא לוקח הרבה זמן, בחצי שעה אפשר להדליק את החנוכה ולקרוא "יושב בסתר".

כתוב במזמור הזה, "אחלצהו ואכבדהו". "ואכבדהו" בגימטריא 44, כנגד ארבעים וארבעה נרות שמדליקים בחנוכה כולל השמש. הרב כנסת הגדולה (או"ח סימן תרעו) אומר רמז אחר, "נחמד למראה", "נחמד" - "נח" זה נרות חנוכה, "מד" זה ארבעים וארבעה נרות של חנוכה, "למראה" - רק רואים אותם, לא משתמשים לאורם. אבל קשה, כי ארבעים וארבעה נרות זה כולל השמש, ומותר להשתמש לאור השמש. אבל זו לא קושיא עלי, זו קושיא עליו...

אחרי ההדלקה אם רוצים לצאת מהבית, לא להשאיר את הנרות דולקים, לכבות את הנרות ואז לצאת. היתה חצי משפחה באמריקה שהלכה לאיבוד, חצי משפחה שנשרפה! הדליקו את החנוכיה בקומה שלישית וירדו למטה וניגנו ושמחו, ובינתיים הבית נשרף. בימי הנחמה שלהם באו לארץ וביקשו שאני אנחם אותם, במה אפשר לנחם? אבל עודדתי אותם קצת. והיה אחד שאמר: "אני הצלחתי לנחם אותם". מה אתה יכול לנחם אותם? אתה יכול להחיות מתים?! לכן, אם רוצים לצאת מהבית - לכבות את הנרות ולצאת. אין חובה שישארו דלוקים, אלא רק חצי שעה.

וכמו הימים האלה של חנוכה שהקדוש ברוך הוא מסר גיבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים, ורשעים ביד צדיקים, וטמאים ביד טהורים, וזדים ביד עוסקי תורתך, כך הקדוש ברוך הוא יעזור לנו נגד אויבינו ושונאינו, ונזכה לגאולה שלמה במהרה בימינו, אמן.

לרכישת הספר מדי שבת >>> 053-3178863

חדרי לב

שו"ת עם הרב רפאל רובין

כאב אינו חוסר אמונה

יש הסבורים כי בעל אמונה אמיתית אינו אמור לכאוב. אם הכל מאת הקב"ה והכל בהשגחה, לכאורה היה על האדם לקבל את הדין בשלווה ולא להישבר. אולם זו אינה דרכה של תורה.

כאב אינו מעיד על חוסר אמונה. להפך: מי שאינו מתאבל על נפטר מתואר בהלכה כאדם אכזר. הקב"ה אינו מבקש מאיתנו לבטל את הלב. הוא ברא אותנו בני אנוש, בעלי לב בשר, המסוגלים לאהוב – וממילא גם לכאוב כאשר מי שאהבנו איננו.

כאשר איבד דוד המלך את בנו, לימד יסוד גדול. כל עוד הילד היה בחיים, התענה והתפלל עליו. לאחר פטירתו קם ממקומו ושב אל חייו. כאשר שאלוהו לפשר הדבר, השיב: "אני הולך אליו והוא לא ישוב אלי". אין פירוש הדבר שהכאב נעלם. פירוש הדבר שהכאב אינו מקבל רשות להמית גם את החיים שנותרו.

וכך אמר דוד המלך: "לא אמות כי אחיה ואספר מעשי י־ה". אדם יכול להישאר חי בגופו ובכל זאת למות בנפשו. דוד אומר: לא אמות. אמשיך לחיות, משום שנותרה לי שליחות.

הבכי עצמו אינו חולשה. הבכי משחרר. הכאב מוכיח שהיה קשר, שהיתה אהבה ושיש לב חי. השאלה היא לא אם לכאוב, אלא לאן יוליך אותנו הכאב.

אפשר לקחת את הכאב אל מקום של התרסקות, ואפשר לתת לו משמעות: להוסיף חיים, חסד, תורה וטוב לעילוי נשמתו של מי שאיננו.

אמונה אינה דורשת מן האדם להפסיק לכאוב. היא דורשת ממנו, מתוך הכאב עצמו, לבחור בחיים.

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי

מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"אם כסף תלוה את עמי" (שמות כב, כד)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת חבר החי בדוחק כבר שנים רבות, כך נגזר מלמעלה אין כל כך מה לעשות. שיש לו שכן מאד עשיר, שלבקש ממנו הלוואה זה כמו לדבר עם הקיר. וכשביקש מהשכן הלוואה ועזרה כספית, הוא לא עזר לו אפילו בשביל בקבוק או פחית. ופעמים רבות הציעו לו שיפתח גמ"ח להלוואות, כי מי יודע כמה זמן בעולם אתה עתיד להיות. עם הכסף שה' נתן לך תעשה דברים טובים, ואם תרצה ברכה בכסף תעזור לאחרים.

וכל זה נופל על אוזניים ערלות, כאילו ישאר עם כספו לדורי דורות. וכמה פעמים נשאלתי למה אינני לווה מהשכן, כי בטוחים שאם אבקש הוא מיד יגיד לי כן. וכעת האם מותר לי לענות שהשכן מאד קמצן, ובדוק ומנוסה שהישועה לא תגיע מכאן.

ועניתי לאותו חבר, שאף שאותו שכן עובר, באופן קבוע על מצות "תלוה את עמי את העני" (שמות כב, כד), אסור לך לומר לשון הרע על השני.

וההסבר והטעם של זאת ההלכה, כי כל רעתו היא שמנע ממנו ברכה, כיון שרק מנעו מטובה בדין ודברים, ולא גזל ולא עשק אותו ולא את אחרים (חפץ חיים כלל ה, הל' א). וכיון שזה איסור לאו שאין בו מעשה, אסור לספר את אשר הוא עושה. כי בזה אינו יוצא מכלל "עמיתך", שאינו מלוה כסף לך ולמשפחתך. וגם העשיר אינו חושב שזה איסור ולאו גמור, אלא הנהגה ומדה טובה ונגמר הסיפור. ורק אם אדם עובר באופן תדיר על עבירה גמורה וידועה, מותר להכלימו ולספר בגנותו ולבער מקרבנו הרעה (שם במ"ח ס"ק ה).

נזכה לעזור לעם ישראל במה שאפשר, ויהי רצון שתבוא גאולתנו כבר מחר. אמן כן יהי רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

להורדת החוברת סרקו

זוכים להיות חלק

באחזקת תורה!

מעל 180 אברכים

לומדים בכולל "יביע אומר" ומתפללים לזכות מחזיקי התורה והצלחתם בכל ענייני החיים

לזכויות נצח חייגו > 03-8000-770

מדבר מנסיון

הרב אסף זכריה יועץ ומטפל רגשי

המנהל שלא פחד

כשהגעתי לנהל את הצוות החדש כולם הזהירו אותי. "נפלת על צוות קשה", אמרו לי. אחד העובדים הוגדר כבעייתי, השני כעקשן, השלישי כמי שמתלונן על הכול. מישהו אפילו אמר לי בחיוך: "ביום הראשון הם יעשו לך מבחן. תראה להם מיד מי הבוס."

נכנסתי לישיבה הראשונה כשכל הסיפורים האלה בראש שלי. הסתכלתי על האנשים שישבו מולי וחשבתי כמה קל לפגוש אדם דרך מה שסיפרו לך עליו עוד לפני שהוא פתח את הפה. החלטתי לעשות משהו אחר. אמרתי להם: "שמעתי על הצוות הזה הרבה דברים, אבל אני מעדיף להכיר אתכם בעצמי. מבחינתי אנחנו מתחילים מכאן."

בהתחלה הם באמת בדקו אותי. היו התנגדויות, ויכוחים וגם רגעים שבהם כמעט התפתיתי להראות להם "מי מנהל פה". אבל ככל שהכרתי אותם גיליתי תמונה אחרת. העובד שנחשב בעייתי היה הראשון לעזור לאחרים. העקשן הכיר את העבודה לעומק והעז לומר דברים שאחרים פחדו לומר. זה שהתלונן הרבה היה דווקא אדם שלקח אחריות כשנתנו בו אמון.

התחלתי לומר להם את הדברים האלה בקול ולתת לכל אחד אחריות במקום שבו ראיתי את הכוח שלו. לא ויתרתי על גבולות ולא הסכמתי לכל התנהגות, אבל הפסקתי להפוך התנהגות מסוימת להגדרה של האדם כולו.

לאט לאט משהו בצוות השתנה. אנשים התחילו ליזום, לעזור זה לזה ולקחת אחריות. אחרי כמה חודשים המנהל שמעליי שאל אותי: "מה עשית להם?"

חשבתי רגע ואמרתי: "לא עשיתי להם משהו. פשוט החלטתי לא לפגוש אותם דרך מה שסיפרו לי עליהם."

כולם הזהירו אותי שבסוף אגלה כמה הצוות הזה קשה. בסוף גיליתי משהו אחר: כמה טוב היה שם כל הזמן, מחכה שמישהו יראה אותו.

כי לפעמים אנשים לא צריכים שמישהו ישנה אותם. הם צריכים שמישהו יפסיק להסתכל עליהם דרך התווית שקיבלו ויתן להם הזדמנות להראות מי הם באמת.

לפעמים מספיק שמישהו יקשיב נכון בזמן כדי לעצור הידרדרות בבית.

מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה

ימים א'-ה' | 23:00-22:00 054-8420996

לגימות של השראה
הרב יצחק פנגר

מנגינת הלבבות

ילדה קטנה החזיקה בידיה שני תפוחים. אמה ביקשה ממנה לתת לה את אחד התפוחים, שכן הרי היא לא תאכל את שניהם. הילדה הסתכלה על שני התפוחים, התלבטה, ואז לפתע נגסה באחד מהם, התבוננה בשני ונגסה גם בו... האם היתה בהלם. מה?! איזו חוצפה, מה ביקשתי ממנה, בסך הכל את אחד התפוחים. וייתרה מכך, הרי אני היא זאת שקנתה אותם.

ואז, לפני שהאם התכוננה למסור לילדתה שיחת מוסר צולבת, הבת הקטנה הגישה לאמא שלה את אחד התפוחים, ואמרה: "קחי, אמא, התפוח הזה יותר טעים". האם נשארה פעורת פה...

לפעמים אנו רואים דברים שגורמים לנו לסימני שאלה, לא מבינים למה קורה לנו מה שקורה לנו. אל תקפצו למסקנות, בפרט לא שליליות.

פרשת וישב, מגוללת את סיפורו של יוסף הצדיק, ילד בן 17 שגדל בחממה רוחנית וגשמית, בביתו של יעקב אבינו. ברגע אחד הכול משתנה כשהוא נזרק לבור, "וְהַבּוֹר רֵק אֵין בּוֹ מָיִם" - אין בו מים, אבל נחשים ועקרבים היו בו. זו טראומה לכל החיים, בפרט כשמי שזרק אותך הם האחים שלך. מפה הכל רק מדרדר. הוא מוצא מהבור ונמכר לישמעאלים, ולאחר מכן הוא עובר ידיים למדיינים ולסוחרים, עד שהוא מוצא את עצמו, לא פחות ולא יותר, כעבד במצרים. ואחרי שהוא עומד בנסיון קשה מאד עם אשת הבוס שלו, הוא עוד נזרק לכלא ל-12 שנה. זה נשמע שאם מי מאתנו חשב שהמצב שלו קשה - לעומת יוסף הכל נראה כמו גן עדן. אך זכרו: בסוף כל חושך מגיע האור - בפרשה הבא - הכל יתהפך, וביום אחד והוא יהפוך מעבד זרוק בכלא, לאדם כמעט הכי משפיע במצרים, ויהיה משנה למלך מצרים.

ללמדנו שני דברים: דבר ראשון, לא למהר לשפוט מצבים, גם אם הם נראים לא טובים. ודבר שני, לא למהר לשפוט אנשים אחרים - מאחורי מעשים ישנו צורך, ישנה כוונה. ועם נתעלה מעל המילים או ההתנהגות, ונקשיב ל"מנגינה" - יתכן שתתגלה בפנינו מציאות אחרת ממה שחשבנו בתחילה.

"אל תמהר להסיק מסקנות - כל סיפור הוא כמו ספר שצריך לקרוא עד הסוף כדי להבין את המסר."

דרך חדשה
הרב מאיר כהן
רב קהילה באור יהודה

יאוש הבא מחברים

להקה של צפרדעים טיילו להם ביער, לפתע נפלו שני צפרדעים לתוך בור עמוק מאוד. כל שאר הצפרדעים התגודדו יחד סביב הבור, כשהם ראו עד כמה הבור עמוק הם צעקו לצפרדעים שנפלו חברים, אין לכם שום סיכוי שתצאו מכאן בחיים... אתם נחשבים כבר למתים... חבל לכם בכלל להתאמץ! לצפרדעים שנפלו לא היה שום חשק לוותר על חייהם בכזאת קלות, שני הצפרדעים התעלמו מהצעקות והסימנים של חבריהם מלמעלה וניסו לקפוץ החוצה בכל כוחם בשעה שהצפרדעים שמחוץ לבור ממשיכים לצעוק להם, ולסמן להם בכל מיני דרכים עם הידים שאין להם סיכוי... אחד הצפרדעים שמע בעצתם, אפסו כוחותיו, הוא פשוט נכנע ומת בקרקעית הבור. הצפרדע השני לא ויתר הוא ניסה והמשיך בכל כוחו בשעה שהצפרדעים מסמנים לו בתנועות וצועקים מפתח הבור: חבל על המאמץ... אין לך שום סיכוי בעולם... למרות הכל המשיך לנסות עד שקפץ וקפץ ובסופו של דבר יצא החוצה, כשיצא שאלו חבריו הצפרדעים איך עשית את זה? הרי הבור ממש עמוק, בשפת הסימנים הסביר להם כי הוא חרש... הוא לא שמע מה אומרים לו, ובטעות פירש את קריאותיהם הנרגשות כמילות עידוד...

אחים יקרים! צריכים לדעת שהרבה פעמים היצר הרע אומר לאדם: שמע ידידי, אין לך סיכוי, חבל לך על הזמן. פעמים אומר בכבודו ובעצמו, ופעמים שולח הוא שליחים, כמו חברים שאומרים: אתה סתם אפס, אתה לא מסוגל. ודברים אלו צריכים להיות עידוד גדול לאדם, כי אם יש מניעות וקשיים משמע שיש מדרגות שהרי אם אדם גר בקומת קרקע הכל הולך בקלות, פשוט מניח את רגלו והרי הוא כבר בבית אולם אדם שגר בקומה גבוהה, זה לא כל כך פשוט. אותו דבר, אדם שיש לו נסיונות וקשה לו עם החברים שמייאשים אותו בעבודת ה' יתברך, סימן שהוא בדרגה גבוהה.

למרות "הקול" הנשמה מדברת

הרב משה רבי

ברגע הראשון, הפחד המוכר שוב שיתק אותי. הזיעה הקרה החלה לעלות, והרגשתי את הגמגום המאיים מגיע במלוא עוצמתו. עמדתי בדעתי לנענע בראשי ולומר שאין לי מה להוסיף, אבל בתוך תוכי משהו נשבר. פשוט היה נמאס לי. נמאס לי כבר לברוח, נמאס לי להתחבא, נמאס לי לתת לפחד לנהל את החיים שלי ולמנוע ממני להתבטא.

שלום, שמי שמוליק. היום אני בן 25, אבא לשתי בנות מקסימות.

הכל התחיל ביום אחד, כשהייתי נער צעיר, ממש שבוע אחד לפני סיום כיתה ח'. חזרתי מהלימודים בשעות הצהריים, נכנסתי לבית שהיה באותו רגע ריק ושקט לחלוטין.

יונה שנלכדה בתוך הבית החלה להשתולל בבהלה עצומה, לעוף בצורה מעוררת אימה ולחבוט בכנפיה ממש מול פניי. היונה היתה מבועתת, אבל אני נחרדתי עד עמקי נשמתי. צרחתי בכל הכח מרוב פחד, אבל הבית היה ריק לחלוטין. לא היה שם אף אחד כדי להרגיע ולחבק.

האירוע הזה חלף, ואחרי יום או יומיים נרגעתי באופן יחסי. אבל כעבור כמה ימים, משהו עמוק בתוכי השתנה. הדיבור השוטף והטבעי שלי החל להיתקע. בתחילה זה היה רק גמגום קל, מעט היסוס בתחילת משפט, אך ככל שהזמן עבר והלחץ הפנימי גבר, הגמגום הפך לקשה, עמוק ומטלטל.

כשהגעתי לישיבה קטנה, הייתי בשיא התקופה המורכבת הזו. מבחינה חברתית, הדיבור הפך עבורי לשדה מוקשים מאיים. פחדתי לפתוח את הפה, חששתי להיתקע באמצע מילה, והחרדה הגדולה ביותר שלי היתה שהסביבה תבחין במגבלה, תגחך או תהפוך אותי לשיחת היום.

בשבוע הראשון של תחילת הלימודים, התרחש אירוע שחרט בי צלקת עמוקה. זה היה בוקר רגיל. האוטובוס שנסעתי בו איחר להגיע לתחנה, והגעתי באיחור של חצי שעה. נכנסתי בשקט לשיעור, מנסה להיטמע בקירות, אך הר"מ שעדיין לא הכיר אותי ואת המגבלה שלי, פנה אליי מול כל הכיתה ושאל בטבעיות: "למה לאחר?"

כל מה שרציתי היה לומר מילה אחת פשוטה: "האוטובוס". מילה אחת, וזהו. לפנות למקום שלי ולשבת. ניסיתי לארגן את הנשימה, לגייס את כל כוחות הרצון, אבל המילה פשוט נתקעה בגרון כמו אבן גדולה. ככל שהרגשתי את עיניהם של כל התלמידים מופנות אליי, כך הלחץ גבר. תווי פניי החלו להתעוות ממאמץ, והמילים יצאו במקטע מיוסר: "ה... ה... האו... האוטובוס"...

בזווית העין לא פספסתי את התגובה. כמה מהחברים שיושבים בשורות הראשונות החליפו מבטים, וחיוך קל, מגחך, נמרח על פניהם. הר"מ שהבין מיד את הסיטואציה הקשה שנוצרה, הורה לי לשבת והמשיך ללמד כאילו כלום לא קרה. כשעברתי לידו, ראיתי בפניו צער גדול. כאב לו שהוא הביא אותי למצב הזה בלי לדעת.

ישבתי במקומי, כולי מזיע, הלב שלי דפק כמו פטיש. הרגשתי פגוע עד עמקי נשמתי. "זהו", חלפה במוחי מחשבה, "הם עלו עליי. מעכשיו אני הילד שמגמגם". ראיתי את חבריי מביטים

ארגון "ענפים", **בנשיאות הרב יגאל כהן** מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש של קירוב לבבות "חברותא טלפונית"-

שיחת טלפון שבועית בהתנדבות עם בנות שמחפשות להתחזק

בזמנך הפנוי | בבית שלך | מתאים לכל גיל | ללא נסיון

לפרטים והתקרבות >
055-6-888-010
ענפים

בי ברחמים, וזה היה רגע קשה שעד עכשיו, כשאני נזכר בו, עדיין כואב לי. התפללתי שכולם ישכחו מזה, רק שלא אהפוך ללעג.

בסוף השיעור ניגש אליי הר"מ, ובחכמה יתרה אמר לי ברוגע: "הכל בסדר שמואל, גם לי פעם איחר אוטובוס". הוא בחר להתעלם לחלוטין מהגמגום ולראות רק את העובדה הפשוטה של האיחור. המחווה העדינה הזו נתנה לי מעט אוויר לנשימה.

כשהגעתי הביתה ושיתפתי את הוריי, הם עטפו אותי בחום. הם הבטיחו לי שיש מטפלים מצוינים, ושבעזרת טיפול נכון אצא מזה. אבל בתוך המסגרת, החשש המשיך לנהל אותי. המגבלה הזו מנעה ממני לדבר ולבטא את עצמי. הרגשתי שאנשים מסתכלים עליי כשונה.

אבל אז קרה משהו ששינה את הכל.

זה היה בסדר שלישי, הבחורים היו שקועים בוויכוח סוער סביב סוגיה מאתגרת. הדיון הלך והתלהט, וכולם הציעו סברות שונות. אני ישבתי בצד, כהרגלי, אבל בתוכי הרגשתי שהבנתי את הנקודה המרכזית שאף אחד לא שם לב אליה. התחלתי לרשום את הדברים על דף, והראיתי את זה לבחור שהיה לצידי. הבחור קרא, עיניו אורו, והוא צעק בקול: "וואו... שמואל, חזק אתה!".

פתאום, כל המבטים הופנו אליי. המשיב הסתכל אליי בציפייה ואמר: "שמואל נו... תגיד, שגם אנחנו נשמע".

ברגע הראשון, הפחד המוכר שוב שיתק אותי. הזיעה הקרה החלה לעלות, והרגשתי את הגמגום המאיים מגיע במלוא עוצמתו. עמדתי בדעתי לנענע בראשי ולומר שאין לי מה להוסיף, אבל בתוך תוכי משהו נשבר. פשוט היה נמאס לי. נמאס לי כבר לברוח, נמאס לי להתחבא, נמאס לי לתת לפחד לנהל את החיים שלי ולמנוע ממני להתבטא.

הסתכלתי סביב, ראיתי את החברים שלי, ובמקום לנסות להסתיר את המאמץ - החלטתי פשוט לזרום איתו. עמדתי, חייכתי חיוך קטן, ואמרתי בקול רם, תוך שאני נתקע בין המילים בלי לחשוש: "אני אסביר, אבל ז... זה יקח קצת זמן כי זה... כי המילים שלי נו... נוסעות באוטובוס מאחר...".

בחצי שנייה הראשונה היתה דממה. אבל אז, חיוך רחב התפשט על פני החברים, ולא מתוך לגלוג, אלא מתוך שחרור, אהבה והערכה. הצחוק הקל שעלה בחלל החדר היה צחוק של התפרקות המתח.

המשכתי להסביר את דבריי. נתקעתי, ושוב עצרתי ונשמתי, אבל לא הסתרתי את זה. לא התכווצתי, ולא התביישתי. עמדתי שם בראש מורם, מרוכז כולו בתוכן הדברים ולא באף אחד אחר.

באותו ערב קרה השינוי האמיתי. ברגע שחבריי ראו שאני עצמי שלם עם המצב, שאני לא נבוך ממנו ולא מנסה להסתיר אותו - כל היחס שלהם השתנה מקצה לקצה. החשש של הסביבה מאי-הנעימות נעלם כלא היה. המבטים המרחמים נעלמו. הם הפסיקו לראות בזה "בעיה" והתחילו להתייחס אליי פשוט כמו לכל אחד אחר. וככל שהפסקתי לפחד מהגמגום ולא נלחמתי בו, המתח הפנימי התפוגג, ויחד עם טיפול מתאים, הדיבור שלי חזר לזרום. היום אני יודע: ברגע שאדם מקבל את עצמו, העולם כולו מקבל אותו בדיוק באותה הדרך.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת > anafeam3@gmail.com

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

עוגן בתוך הסערה

מובא ברש"י בפרשתנו (בראשית לז, כה): "וגמליהם נושאים וגו' למה פרסם הכתוב את משאם? להודיע מתן שכרן של צדיקים, שאין דרכן של ערביים לשאת אלא נפט ועטרן שריחן רע, ולזה נזדמנו בשמים שלא יוזק מריח רע". והדברים מעוררים תמיהה: הלא יוסף הצדיק ירד לקיים מצוות כיבוד אב, חיפש את אחיו במסירות עד דותן, ותחת לשמוע שלום אביהם קרעו כותנתו והשליכוהו לבור מלא נחשים ועקרבים. יתרה מזו, נמכר לעבד ונקרע מאביו שהיה מקור חיותו, תוך ירידה למצרים, ערות הארץ ומעוז הטומאה. בתוך שברון נפש עמוק זה, האם ריח ניחוח ערב היה משמעותי עבורו, וכי ריח רע הוא שהטרידו? מה עניינו של נס זה?

אלא יבואר על פי משל: ילד חולה הובל בחרדה אל חדר הניתוח, ופניו אחוזי רעד מאימת כלי הרפואה. אולם בעת שוכבו על שולחן הניתוחים נסוכה על פניו שלווה עילאית, משום שהבחין באמו המביטה בו בעד חלון הדלת, הידיעה שאינו גלמוד נסכה בו חוסן ורוגע. כן ביוסף: הצער העמוק ביותר בתוך גלי הייסורים היה החשש שמא סרה השגחת הבורא מעליו. לפיכך זימן לו הקב"ה ריח בשמים כאות וסימן: **"בני, אף כי עובר אתה כור היתוך לקראת המלוכה, עין ה' צופיה עליך ואינך עזוב". ידיעה זו הפיחה בו עוז לקיים: "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי".**

מכאן נלמד יסוד בחובת החינוך: חוסנו של חניך אינו נמדד בהיעדר מכשולים, אלא בהרגשתו שאיננו נטוש בשעת צערו. כל נער חווה בימי גידולו משברי בורות, בין בתסכול לימודי, דחייה חברתית, או סערת יצרים. המצוקה הגדולה ביותר אינה גוף הנסיון, אלא פחד הנטישה שמא בעקבות מעידותיו סרה חיבת הוריו ורבותיו. תפקיד המחנך אינו למנוע כל קושי, שהרי ההתמודדות מחשלת לגדלות, אלא להקרין תמיד "ריח בשמים" של חום ואהבה שאינה תלויה בדבר.

אף בעת שנדרשים לתוכחה, סייגים וגבולות, חלילה להשרות "נפט ועטרן" של זלזול וניכור, אלא עליו לחוש תמיד את ניחוח הבשמים הנובע מדאגה כנה ואהבה לטובתו. כשחניך סופג ודאות מנחמת זו, הוא קונה בטחון עצמי איתן, ומתוך תחושת ה"עמך אנוכי" של מחנכיו, צומח בקרבו חוסן וכח, לעמוד ללא חת בכל תהפוכות החיים.

פותחים את היום עם 5 דקות של אור!

חוברת "הלימוד היומי" מאת הרב יגאל כהן לגברים ולנשים.

קצר וחזק

מתנה לחיים מאושרים

שפה קלה ופשוטה

הזמינו עכשיו >>
לכל חודש עד הבית
077-26-353-88

לחיות באמונה

הרבנית מיטל דאודי
מרצה וסופרת

הסיפור שאת מספרת

אז מה, אם לא קל, אז זהו? החיים נגמרו?

חלילה, מתוך הקושי הזה את צומחת למקום הכי גבוה והכי חזק שלך! למדתי להתבטל להנהגה של בורא עולם בצורה מושלמת, לא לכעוס, לא להתלונן, למדתי להתפלל חזק יותר! כי ככל שאת בעומק יותר, ככה התפילה עמוקה ואמיתית יותר! בלי הנסיון הזה, הייתי אולי מאמינה... אבל לא מאמינה וחזקה כמו שאני היום.

בכל מקום עבודה אליו הגעתי, גם אם מדובר במקום שלא בדיוק חלמתי לעבוד בו, למדתי להביא לידי ביטוי את היכולות שלי ולהגשים את עצמי במקומות שלא חשבתי שאוכל לעשות זאת. למדתי דברים שכנראה לא הייתי לומדת אם לא הייתי מגיעה לאותו מקום עבודה, הכרתי אנשים שהיתה להן תועלת כזאת או אחרת במהלך חיי, החיים התגלגלו בצורה כזאת שאמנם הגעתי למקומות שלא תכננתי להגיע אליהם, אך בזכות ההגעה אליהם למדתי לצאת מאזור הנוחות שלי ולהכיר יכולות שקיימות בי, אך לא זכיתי להכיר אותן קודם.

למדתי לקחת את הכישרונות שבורא עולם חנן אותי בהם ולהביא אותם לידי ביטוי בצורות שונות, גיליתי שאני מסוגלת להרבה יותר ממה שחשבתי כי כשלא היתה ברירה - פשוט עבדתי קשה, קשה יותר ממה שחשבתי שאני מסוגלת... וההתמודדות עם הקשיים בנתה אצלי יכולות הכלה והתמודדות שמסייעות לי עד היום.

למדתי גם לעבוד קשה כדי להגיע לאן שאני רוצה ולהגשים את השאיפות שלי וגם למדתי שכשזה לא הולך - זה לטובה!

למדתי לשחרר!

למדתי שכשמאוד רציתי לעבוד במקום מסוים וזה לא הצליח, זה היה לטובתי ותמיד בדיעבד איכשהו הבנתי את זה. זה פשוט לא היה המקום שלי! מקום שאם הייתי מתקבלת אליו אולי אולי בכלל לא הייתי חוזרת בתשובה? אולי הייתי נשארת בתפקיד פשוט עם שכר נמוך ולא מתקדמת לשום מקום בחיים? למדתי לצעוד בדרך בה ה' מוליך אותי בבטחה ולחבק באהבה כל מקום אליו הגעתי.

מהו הסיפור שלך?

סיפור החיים שאנו מספרות לעצמנו (ולאחרים) - זהו הסיפור שאנחנו חיות במציאות.

כששואלים אשה על סיפור חייה והיא בוחרת לספר ולזכור בעיקר את הדברים ה'רעים' לכאורה (הכל לטובה!), היא מספרת על המשברים, על הסבל שעברה, על הקשיים שהיו או עדיין קיימים, מבלי לתת במה ראויה לרגעים הטובים, לזכרונות המתוקים והמרגשים, למקומות שהיא הגיעה אליהם בזכות הקשיים האלה - האשה הזאת פשוט תמשיך לחיות בסבל! היא תמשיך לחוות שוב ושוב את אותו קושי שהיא מסרבת לשחרר! נכון, זה קרה, זה לא פשוט, זה כואב, זה חסר, זה קשה, זה שבר לי את הלב... אך האם כדאי לי להפוך את המשבר הזה למי שאני?

זה כל מי שאני? סבל? משברים? נסיונות? קשיים? אלה החיים שלי? האם לא היה בהם טוב? כיצד אני רוצה שסיפור חיי ייראה?

סיפור החיים שלי נרקם בהשגחה פרטית מדויקת ע"י הבורא יתברך. לא הגעתי לשום מקום במקרה ולא קרה לי שום דבר בטעות... הכל היה תחת השגחה מדוקדקת, הכל נבחר עבורי בקפידה, בהתאמה מושלמת למידותיה של נשמתי, ליכולות שלי, לצרכים שלי, לכחות שבי, לתיקון שלי, אין טעויות! האם אני מאמינה בזה? האם אני מכירה את אותו קודשא בריך הוא שאוהב אותי יותר מהכל, שברא את העולם בשבילי, שיודע טוב יותר ממני מה טוב לי, שכל כולו חסד ורחמים? האם אני בוחרת להסתכל על החיים שלי כרצף מקרים שרירותי או שמא אבחר להביט כיצד בורא עולם מנהל את חיי באורח פלאי, מוליך אותי בדרכים שאולי לא חשבתי שאלך בהן, אך הדרך בהחלט היתה חשובה ומשמעותית עבורי (לעיתים תוך כדי, לעיתים בדיעבד)?

ההשגחה המופלאה הזאת, התחושה הזאת שיש מי שדואג לי, היכולת להסיר כל דאגה מהלב וכל מחשבה שלילית מהראש שהרי גם ככה מה שיקרה - אינו בידיים שלי... הכל משמיים מלבד יראת שמיים! אז אני בוחרת להאמין, להאמין חזק! להפוך את יראת השמיים שלי להיות דבר מרכזי וחשוב יותר מהכל שהרי זה מה שיתן לי את הכח להתמודד עם הכל וזה מה שיוריד את השפע מהשמיים ישירות אליי! ככל שאאמין יותר - כך סיפור חיי ייראה לי חיובי יותר.

כך כל זיכרון יהפוך להיות בלתי נשכח.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

עיסה שלשו אותה במי פירות, האם חייבת בחלה?

הלשה עיסה במי פירות בלבד בלא מים או אחד משבעת המשקים (דהיינו יין, דבש דבורים, שמן זית, חלב, טל, דם, מים), צריכה להפריש חלה בלא ברכה, אבל אם לשה במי פירות ומערבבת גם אחד מן המשקים הנזכרים, צריך להפריש חלה בברכה.

נשים הנוהגות לצבוע את האצבעות ב-לק, האם מותרות ליטול כך ידיים?

אם הלק הוא שלם ויפה, ואין האשה מתביישת לצאת כך לרשות הרבים, אינו חוצץ ויכולות ליטול כך ידיהן.

(ולגבי טבילה במקווה, לכתחילה עדיף שתיטול ציפורניה ותסיר את הצבע קודם הטבילה, כמנהג בנות ישראל הכשרות).

מתנה אמיתית ליקיריכם

הקדישו שם בעלון שכולו לימוד וזיכוי הרבים
כל התחזקות ולו מעט מקריאה בעלון **'יגל ליבי'**
תוסיף שפע וברכה להקדשה שלכם.

לרפואה
לזיווג
להצלחה
לפרנסה
להגנה
לעילוי נשמת

להקדשה התקשרו כעת >
03-8000-770

לאשת חיל

נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

קיבלת מתנה! חיים!

כבוד הרב הגאון יגאל כהן שיזכה לחיים טובים וארוכים, סיפר על מישהי שהיתה חולה, והקב"ה ריחם עליה והחזיר לה את החיים התקינים במתנה... ומאז היא לא מפסיקה לזכות את הרבים. פועלת ועושה הכל לכבוד ה'.

אנחנו יכולות רק לדמיין איך היא מעריכה עכשיו את החיים, את היומיום, את הדברים הפשוטים שאנחנו עושות בלי למצמץ. אבל היא לקחה את זה צעד קדימה, היא משתמשת בחיים ובכוחות שהקב"ה נתן לה מחדש, לדברים חשובים ונשגבים כמו להחזיר בנות לאביהם שבשמיים.

כששמעתי את זה, משהו בהסתכלות על החיים התחדד לי, ורציתי לשתף אתכן... למה צריך לקבל את החיים במתנה ואז לנצל את הזמן ולאסוף יהלומים? כל אחת מאיתנו בכל שניה מקבלת את החיים במתנה, עוד שניה ועוד שניה... במתנת חינם גמורה.

כל רגע הוא יכול לבחור אחרת, חס ושלום. בואו ננצל את הרגע, נעשה בשניות שה' נותן לנו רק דברים טובים... נפעל טוב, בלי שיקחו לנו את הטוב הזה... ואז נצטרך להעריך בעל כורחנו.

לא נדבר על הזמנים שאנחנו כועסות, רבות, נוטרות טינה לחברה או למשפחה... זה לא בזבוז זמן?! צריך חס ושלום שמישהו יהיה חולה כדי שנתפכח ונעריך את הרגע? כדי שנפסיק לריב ולכעוס על כל דבר?

עכשיו, הרגע, יפול לכולנו האסימון שהחיים שלנו זה מתנה... ובמתנה הזו נשמח את בורא עולם כל רגע.

זה לא קשה - ברגע שאת מחייכת ליהודייה, נותנת לה עצה טובה, מראה לה את הדרך הנכונה בעבודת ה', שיהיה לה שמח בחיים... זה כבר המון... זה נקרא זיכוי הרבים.

אנחנו לא צריכות להיות מרצות באולם מלא בכדי לזכות את הרבים. בעצם היותנו, אנחנו יכולות לקדש את שם ה' בעולם... העיקר שאנחנו חיות בשלום עם הסביבה, צנועות, רגועות ושמחות... וכך מקרינות לסביבה איך החיים עם הקב"ה איתם מתוקים מדבש. זה נקרא לזכות את הרבים, ומי שיכולה יותר מזה תבוא עליה הברכה.

את יוצרת יהלומים שיחכו לך ויעידו עלייך שגם שלא היה לך כח - חייכת, הושטת יד, קירבת בנות לאבא... אותו אבא שמושיט ידיים ומחכה לבנות שלו שיחזרו אליו, ולו במעט...

תאיר ארץ

מזכת
הרבים
תאיר גולן

נסיון או מסירות נפש

בעקבות מכירתו של יוסף הצדיק על ידי אחיו, יוסף הורד למצרים ונמכר לפוטיפר להיות משרת בביתו. שם בא על יוסף נסיון גדול מאוד, שכן יופיו גרם לאשת פוטיפר לחמוד אותו בלבה: "ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה", ליוסף הצדיק היה יופי יוצא מגדר הרגיל (ככתוב במדרש תנחומא: "פעם אחת נתקבצו המצריות ובאו לראות יופיו של יוסף. מה עשתה אשת פוטיפר? נטלה אתרוגים ונתנה לכל אחת ואחת מהן, ונתנה סכין לכל אחת ואחת, וקראה ליוסף והעמידתו לפניהן. כיון שהיו מסתכלות ביופיו של יוסף היו חותכות את ידיהן"!) ומשום יופיו, ניסתה לפתותו אשת פוטיפר בכל דרך אפשרית לדבר עבירה! כמו שממשיך מדרש תנחומא, המתאר כי אשת פוטיפר היתה נשארת בבית עם יוסף ומחליפה בגדים בכל יום, בגדים שהיתה שמה בבוקר-לא היתה שמה בצהריים, בגדים שהיתה שמה בצהריים, לא היתה שמה בערב. ויוסף הצדיק היה מרכין פניו שלא להביט בה... מה עשתה? עשתה לו שיפוד של ברזל מתחת זקנו... ואף על פי כן, לא נענה לה! שנה שלמה, לא נענה לפיתויה. כעבור שנה של פיתויים, כמעט ולא עמד יוסף בפיתוי הגדול שלה, עד כדי שתפשה אותו בבגדיו. אז, נגלה ליוסף דמות דיוקנו של יעקב אבינו בחלון, מהר ברח ולא נכנע לה. ועל כך נקרא יוסף- יוסף הצדיק, הוא בחינת יסוד, צדיק יסוד עולם!

אבל השאלה הזועקת כאן, היא: למה כל התשבחות ליוסף? הרי מובן כי כאשר יראה אדם את דמות אביו בחלון קודם העבירה -לא יחטא! וקל וחומר כשאבא שלו זה יעקב אבינו! מי לא היה מפחד לחטוא...? אז על שם מה נקרא יוסף "צדיק"? והתשובה היא: שהנסיון של יוסף הצדיק לא היה רגעי. הרחבנו בתחילת המאמר שהיתה מפתה אותו כל רגע ורגע במשך שנה שלמה! ולא נענה לה והיה מתגבר על יצרו ואפילו לא מסתכל בה. ולכן, בזכות מסירות נפש כזו, כאשר בא לו נסיון גדול שעל דרך הטבע אינו היה יכול לעמוד בו, או אז משמיים התערבו שלא יחטא והראו לו דמות דיוקנו של יעקב אבינו... מי שמוסר נפש בקביעות על מצווה-משמיים לא יזמנו בידו לחטוא, גם כשכל הסיבות יצביעו שיצטרך לחטוא... וניתן דוגמא: אדם שממש מוסר נפש על כשרות גבוהה במזון ומשתדל שלא לאכול במקומות ללא השגחה מהודרת-גם אם יגיע לארוע והמלצר יתבלבל בין המנה ה'גלאט' שלו לבין מנה בכשרות נמוכה-משמים יסובבו לו שלא יאכל מהמנה... אולי בדיוק "יגמרו באולם כל המנות הבשריות..." או שהמנה תיפול... הכוונה היא, שאם הוא מוסר נפש ממש במצווה זו-משמים כבר יעזרו שלא יחטא! שנזכה להתחזק במיוחד במצוות הקדושה והצניעות, נמסור עליהן נפש ונזכה לסיעתא דשמיא מיוחדת

שבת שלום!

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן
פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות
שנמצאות במצוקה כלכלית.

טיטולים ומוצרי הגיינה | מטרנות ואוכל בסיסי | לולים ועריסות | מוצצים, משחות | ובעיקר חום ואהבה

הם תלויים ברחמים שלכם

בתרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים ♥
בואו להיות חלק > 03-8000-770

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון
מחבר הספר "הבודד והשותפה".

הוואקום של המח

שמונה בערב. הילדים סוף סוף נרדמו, אבל הבית נראה כמו שדה קרב עמוס. כלים בכיור, כביסה על הספה, ושקט מעיק שממלא את החלל. במקום מפגש חם בסוף יום מתיש, השיחה ביניהם הצטמצמה לחילופי הערות יבשות ועוקצניות: "למה לא רוקנת את הפח?", "שוב שכחת להעביר את ההודעה?", "הכל נופל רק עליי". שניהם הרגישו בדידות עצומה באותו הסלון. כשהעייפות מצטברת והמצברים ריקים, ברירת המחדל האוטומטית הופכת לביקורת. הם ניסו להתווכח כדי להוכיח מי עובד קשה יותר ומי הצודק, אך ככל שהדיון התארך, התחושה רק הפכה לקרה ומרוחקת יותר.

בפרשת וישב, כשאחי יוסף משליכים אותו לבור, התורה מציינת פרט שנראה לכאורה מיותר: "וְהַבּוֹר רֵק אֵין בּוֹ מָיִם". חז"ל שואלים מיד: אם הבור ריק, מובן מאליו שאין בו מים, ומדוע צריך להדגיש זאת? תשובתם חושפת חוק נפשי עמוק: "מים אין בו, אבל נחשים ועקרבים יש בו". כשיש חלל שמתרוקן ממים חיים - מחום, ממילה טובה, מראיית הטוב ומהערכה הדדית - הוא לעולם אינו נשאר ניטרלי. הוואקום הרגשי מתמלא באופן טבעי בעקיצות, בהאשמות הדדיות ובארס של מרירות.

וכאן בדיוק מתחבר המפגש של הפרשה עם חג החנוכה. המצווה המרכזית בחנוכה אינה מתקיימת ברשות הרבים, אלא מוגדרת בהלכה כ"נר איש וביתו". יתרה מכך, בית הלל קבעו שהסדר הוא "מוסיף והולך" - מתחילים באור קטן אחד ומוסיפים עוד נקודת אור בכל יום. חכמי הפנימיות לימדו כלל יסודי: "מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך". אי אפשר לגרש חושך במקלות, ואי אפשר להוציא את הנחשים והעקרבים מהקשר דרך הטפות מוסר, פנקסנות או מריבות על מי השקיע יותר.

בפסיכולוגיה הזוגית מוכר המושג "משקפיים שליליים" (Negative Sentiment Override). כשהאווירה בבית עכורה, המח מתוכנת לראות בכל פעולה של בן הזוג מטרד או איום. הדרך לצאת מבור הניכור אינה מלחמה חזיתית בחושך, אלא הדלקת נר קטן: מחווה קטנה שלא תלויה בתנאים, כוס שתייה חמה שמוגשת בלי שביקשו, או מילת תודה פשוטה על מאמץ שנעשה היום למען הבית.

ההזמנה של חנוכה בתוך השגרה היא לא לחכות לשינוי כולל ודרמטי כדי להתקרב, אלא להיות "מוסיף והולך". כשמכניסים לתוך השגרה מנה קבועה של הערכה וחום, המים החיים חוזרים אל הבור מאליהם. הארס והעוקצנות מאבדים את מקומם, והבית מתמלא שוב באור יציב, ש

מצוה • לחיות

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

מצוות ברית מילה ח"ב

בשבוע שעבר למדנו שמצות המילה באה להזכיר ליהודי כי הוא בן של מלכו של עולם ואיננו כשאר האנשים, אבל עדיין מוטל עלינו להבין, מדוע האות הזאת שקבע הקב"ה בבשרנו, היא דווקא בצורה כזו שהאדם פועל פעולת חיתוך כזו? וכאן טמון יסוד גדול ביהדות, היהודי חייב להבין שהוא שותף של הקב"ה בבריאה, דהיינו הקב"ה ברא את היהודי לא מושלם אלא כמעט מושלם והיהודי צריך להשלים, ככה זה בנפש האדם, שהאדם שצריך לאזן את התכונות והמידות, דהיינו לאזן את הגאוה והכעס והרגשות, את הדבקות בה', את האמונה והאהבה וכו', ומי שחושב שהוא ישאר פסיבי, והכל בסדר, הרי הוא פיספס את כל ייעודו, שהרי הדבקות בה' היא על ידי הליכה בדרכיו ע"י מידות טובות, ומאוזנות, ובכך האדם ממליך את ה' יתברך על נפשו, ובעולם כולו, ופועל מה שלא יכול לפעול שום אדם בעולם. לגוי אין בכלל את הפוטנציאל הזה כמובא בספרים.

באותה מידה צריך האדם לפעול את השלמת גופו, שהקב"ה ברא את גופו לא שלם, אלא יש את העטרה שהיא מכוסה בעור שהוא מיותר שנקרא ערלה, ועל ידי חיתוכו הופך האדם למושלם, שהרי לא שייך שהאדם ישתתף בבריאה על ידי שיוסיף משהו על גופו, שהרי אין האדם בורא, אלא רק ע"י חיתוך, לכן עשה ה' תוספת ערלה מיותרת, שעל ידי חיתוכה הופך האדם לשלם, ונעשה שותף בבריאת גופו. ודווקא במקום שהוא קיום המין האנושי, יש גם תאווה גדולה, וכדי שיזכה האדם לשליטה, דהיינו שלא יהיה פרוץ ככל הגויים, ויקיים את דברי הגמרא: 'אבר קטן יש באדם, משביעו רעב, מרעיבו שבע'. וכדי להגיע למרעיבו שבע, ולחיות חיי אושר, באה ברית המילה ועוזרת לאדם להסיר גם את ערלת לבו, ומזככת אותו להיות קדוש ושמח, ומרגיש בן של מלך שמצליח לגבור על תאוותיו, ולהמשיל את הרוח המרוממת על החומר העכור, וזוכה להוליד דורות ישרים קדושים יפים וטובים. אשרי העם שככה לו.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

אני הנהג

השבת חל חנוכה, ימים של ניסים בימים ההם, ויהי רצון בזמן הזה. אבל סוד הניסים וסוד החינוך לניסים הוא להאמין באמת במלך העולם שהוא עשה ועושה ויעשה לכל המעשים.

ראיתי סיפור מדהים ביותר, סיפר יהודי יקר: מיהרתי לתחנת הרכבת 'נבון' שבירושלים. הרכבת עומדת לצאת בעוד דקות ספורות, ועלי לרדת עד לרציף, שמונים מטר מתחת לאדמה!

אך המון אדם צובא על המעליות, ועל הדרגנועים, והצעירים החזקים, מדלגים בקפיצות במדרגות הרגילות. כולם רצים.

אני לרגל בריאותי, לא יכול בכל אלו, ונאלצתי לכסוס את ציפורני בהמתנה למעלית.

ב"ה הגיעה המעלית המיוחלת, וכולם נדחפים, מי שלא ראה לא יבין, זה מראה, מצחיק מחד, ומדאיג מאידך. כמה עשרות אנשים, מצטופפים להם, כסרדינים, אנשים רוטנים... עוד רגע היא יוצאת הרכבת, נו כבר...

ופתאום נשמע קול מירכתי המעלית, איזה יהודי אומר היי חברה תירגעו, בלי לחץ, הרכבת לא יוצאת, אני הנהג.

המעלית יורדת, הדלתות נפתחות, וכולם רצים, רצים, אבל אני הולך לי לאיטי, ובסמוך אליי האדם ההוא מהמעלית, ואומר לי, הם לא מאמינים לי, הם רצים. אבל אני הנהג, הם רצים לחינם. הם פשוט לא מאמינים לי.

וכך היה, מזווית עיני אני רואה אותו מוציא מפתח עגול מוזר מהכיס, פותח את דלת הקטר, ונכנס.

נכנסתי לרכבת בחיוך ענק, כשאני מזהה סביבי את חלק מהאנשים שחלקו איתי את אותו חצי מטר רבוע במעלית, ואמרתי להם, יודעים אתם, היהודי ההוא, הוא באמת הקטר, ראיתי בעצמי איך שהוא נכנס.

אנחנו מתפללים, ומדברים עם הקב"ה, מלך העולם ומנהיגו, מברכים אותו, 'המכין מצעדי גבר', מהללים אותו בכל התשבחות, ולאחר מכן מבקשים מתחננים, מדברים עם מלך העולם.

ואז יוצאים מבית הכנסת, ואצים רצים לרוח היום, מחפשים רעיונות, ותחמנויות, וכל מיני השתדלויות שלא שמעתן אוזן, ולא חשפתן הדעת. כאילו לא הצהרנו לפני מספר רגעים כי הכל מושגח לטובה.

הבה באמת נסמוך על 'הנהג' של העולם.

ומן השמים כביכול סופקים כפיים, ואומרים, מה הם רצים? "הם לא מספיק מאמינים לי, אני הרי הנהג...".

מלאך המוות או הרופא

ביום כיפור האחרון סיפר מורנו ורבנו שליט"א על דר'שיח "מעניין" במיוחד בין רבונו של עולם למלאך המוות, שתפקידו ידוע היטב לכל אדם: המלאך האחראי על העצב, על האבלות, המלאך שמפריד בנים ובנות מהוריהם ומעלה את נשמתם לעולם שכולו טוב.

בלשון המעטה, התפקיד לא פופולרי במיוחד. ואכן, ביום אחד הגיע מלאך המוות בתלונה, לכאורה צודקת, לפני כסא הכבוד וטען ואמר: "בורא עולם, תראה באיזה תפקיד לא נעים אני נמצא. שמי עולה כדוגמא לרוע, שום בריה אינה רוצה לראות אותי, וכמובן שלא להיפגש איתי. כולם רק חוששים מהרגע שבו הם יבינו שהיום זה תורם".

לכאורה, הטענות צודקות. לעניות דעתי, ברגעים שהקב"ה חילק את התפקידים בין המלאכים, התור להגשת הצעה לתפקיד מלאך המוות היה ריק לחלוטין... מי רוצה להיות במקום הזה, שבו מבוקר עד ליל אתה מיסב רק צער ויגון לכולם?

אך בורא עולם, ששמע את טענותיו, הבטיח ואמר לו: "בתפקיד שלך אתה חייב להמשיך, אבל אני מבטיח לך שמכאן ולהבא, בכל פעם שמישהו יעודכן בחבר או בן משפחה שהלך לעולמו, אף אדם אינו יאשים אותך. לכל בן אנוש יהיה מאגר עצום של תירוצים והסברים מדוע זה קרה, איך זה קרה ואיך, לדעתו, אפשר היה למנוע את זה".

ואכן, ממש עד היום הזה, בכל טרגדיה וצרה אנחנו, כבני אדם, אלופים בהסברים.

מדוע האדם שנהג בחוסר אחריות הוא זה שהוביל לתאונת דרכים קטלנית, שבה נהרגו מספר בני אדם. אנו יודעים היטב להוכיח עד כמה רשלנות הרופאים בטיפול בחולה גרמה למוות ה"מיותר" של בן המשפחה, שכמובן, לטענתו, היה אמור עוד לחיות עשרות שנים, וכן על זה הדרך.

וכדוגמא לכך, סיפר מורנו ורבנו שליט"א באופן אישי על מחשבה מסוימת בקרב בני המשפחה, שחושבים ברגשות אשמה בנוגע לפטירתה של הנכדה הטהורה של הרב, איילה בת יעל ז"ל, וחושבים שאולי יכולים היו למנוע את הפטירה הכואבת.

אך יהודי מאמין, הסביר הרב, יודע שלכל דבר יש את הזמן המדויק שבו הוא אמור לקרות, והדרך שבה זה התבצע אינה צריכה להיתפס בעינינו כמרכזית, כי זה היה ההסכם של מלאך המוות עם הקב"ה: "אתה תעשה את שלך, ואף אחד לא יאשים אותך".

שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל >
karovrachok1@gmail.com

מילים מקפיאות חיים

ליל חורף זועם פקד את העיר. רוח מקפיאה ייללה בין הבניינים וטיפות גשם הצליפו ללא רחם. עודד, איש עסקים מצליח, מיהר מהרכב המחומם אל הלובי המפואר של בניין מגוריו. רגע לפני שנכנס אל החום המזמין, קלטה עינו דמות מצונפת על ספסל רטוב. זה היה אדם חסר בית, רועד כולו, שלגופו רק חולצה דקה וספוגת מים.

רחמיו של עודד נכמרו מיד. הוא ניגש אל האיש, רכן אליו ואמר בקול בוטח: "איש יקר, חכה כאן. אני עולה רגע לדירה שלי ומוריד לך מעיל חורף עבה וחדש. רק תחזיק מעמד, אני מיד חוזר".

עודד עלה לדירתו המחוממת והמפנקת. ניחוח ארוחת הערב קידם את פניו. הוא פשט את מעילו, התיישב סביב השולחן, ובלי לשים לב נשאב אל שגרת הערב. כוס תה חם, כורסת רביצה, תאורת אווירה. הוא שכח לחלוטין מהסערה המשתוללת בחוץ.

רק בחצות הלילה, כשנשכב במיטתו הרכה, הכה בו הזיכרון כרעם.

האיש על הספסל!

הוא מחכה למעיל!!!

הוא זינק ממיטתו בבהלה, שלף מעיל עבה מהארון ורץ למטה אל תוך הקור המקפיא. על הספסל, חסר הבית שכב ללא ניע. עודד ניגש בחרדה וניסה לעטוף את גופו, אך היה מאוחר מדי. קור הלילה הכריע אותו. לצידו, מונחת מתחת לאבן קטנה, נחה חתיכת קרטון רטובה ועליה מילים משורבטות בכתב רועד.

עודד קרא לאור פנס הרחוב: "איש יקר, אם אתה קורא את זה, כנראה נזכרת בי. עד היום שרדתי את הקור. ידעתי שזה גורלי, גייסתי את כל כוחות נפשי והאמנתי שאצליח להתמודד. אבל ברגע שהבטחת לי מעיל, שחררתי את ההגנות. בטחתי במילה שלך והפסקתי להילחם. כשהתעכבת, הגוף שלי פשוט קרס".

נקודה למחשבה: בחיים שלנו, מילים הן הרבה מעבר לצלילים; הן כח עצום. כשאנו מבטיחים משהו למישהו - חבר , אח או אדם זר - אנחנו יוצרים אצלו ציפייה אדירה ומשנים את נקודת המשען הפנימית שלו. אדם שסומך עלינו, נשען עלינו. הבה נהיה אנשים של מילה: נחשוב היטב לפני שאנחנו מבטיחים, ואם כבר הבטחנו - נהפוך עולמות כדי לקיים את מה שיצא לנו מהפה.

ולעצמנו נזכור: "אַל תִּבְטַחוּ בִּנְדִיבִים בְּבֶן אָדָם שֶׁאֵין לוֹ תְּשׁוּעָה". לעולם אל תבטחו בבשר ודם - רק בבורא עולם. כי אין לנו על מי להישען, אלא על אבינו שבשמים.

תכנים חינוכיים לילדים
סדרות האנימציה של "ענפים" מעניקות מסר משמעותי כזה שכל הורה יכול להרגיש בטוח.
מעבירות ערכים
מעשירות את הידע
ומפתחות אינטליגנציה רגשית
חפשו בגוגל "ענפים לילדים" ותהנו מצפיה קסומה

יגל לנוער

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

תשועה ברב יועץ

אתה 10 או 1?

שאלה: כבוד הרב: אני זמר מתחיל ואני מרגיש שהגאווה מתחילה לזחול לי בתעלות של המח... מצד אחד, אם אני לא מרגיש שאני טוב ירד לי מצב הרוח, ואם אפרגן לעצמי שאני בחמישייה הפותחת ומרגיש מעל זמרים אחרים אז אני גאוותן. איך אני אמור לחשוב?

תשובה: שאלה חשובה מאוד!
תדע לך, אהובי, שהשאלה שלך גורמת לי להעריץ אותך. היא מעידה על נפש רגישה, על ענווה אמיתית, והכי חשוב, על כך שיש לך יד על הדופק. הלוואי שתסכים לי לפרסם את השאלה עם שמך, כדי שכולם יבינו איזה צדיק הם שומעים...
התשובה רחבה, אך אנסה לתמצת אותה: לפני כמה שנים, הרב אהרן לוי שליט"א הגיע אלינו ל-'מרכז התחברות' להרצאת פרימיום לחברי המדרשה ושאל שאלה יפה: אדם שהוא ברמה 10, ואומר שהוא 1 - מה הוא? אמרו התלמידים: עניו! אמר להם: מצטער לאכזב אתכם, הוא לא עניו, הוא שקרן!...
ואם הוא ברמה 1, ואומר שהוא 10 - מה הוא? אמרו: גאוותן! אמר להם: לא, הוא שקרן.
ואדם שהוא ברמה 1, ואומר שהוא 1 - הוא אמיתי.
ומי שהוא ברמה 10, ויודע שהוא 10 - הוא גאוותן? לא, גם הוא אמיתי!
אז מהי ענווה? עניו הוא אדם שהוא 10, יודע שהוא 10, ויכול גם לומר שהוא 10 - אבל הוא מרגיש ויודע בעומק הלב ששום דבר מזה לא שלו!
ואסביר בקצרה: האם משה רבנו ידע שהוא משה רבנו? האם הוא ידע שבורא עולם בחר בו להנהיג את עם ישראל ולהיות נותן התורה? בוודאי שכן! הוא ידע היטב שבורא עולם בחר בו להנהיג את עם ישראל ולתת את התורה. ובכל זאת, התורה מעידה עליו: "והאיש משה עניו מאד מכל האדם". איך זה יתכן? מכיון שהוא ידע והעריך את מה שיש בו ואת המתנות הגדולות שבורא עולם נתן לו אבל הוא הרגיש וידע שבאמת כלום לא שלו וכתוצאה מכך הוא לא יכול להתנשא על אף אחד.
זה כמו שני שליחים: אחד נשלח להעביר בקבוק מים, והשני נשלח להעביר יהלום. אם השליח של היהלום יתנשא על חברו זו טפשות, שהרי שניהם בסך הכל שליחים, והיהלום אינו שייך לו.
הדרך לענווה עוברת ראשית דרך בניית בטחון עצמי בריא, לדעת מי אתה, מה אתה שווה, באלו מתנות חנן אותך האלוקים. לאחר מכן מגיעה ההבנה שהכל, אבל הכל! זה מתנה מה' יתברך.
אדם שאומר "אני לא שווה כלום" "אני לא יודע כלום" מחזיק בענווה פסולה (שהיא בעצם סוג של גאווה), כי הוא מבין בתת מודע שהכל שלו ואז הוא משקר ואומר: "אני לא יודע כלום"... (והדברים עמוקים אך אין מקום להאריך).
לסיכום: מצב הרוח שלך צריך להיות תמיד למעלה, כי קיבלת מתנה עצומה, אבל העיניים שלך צריכות להיות למטה, כי המתנה הזו היא של בורא עולם.
אוהב אותך!
נ.ב. תשמור לי בבקשה את התאריך של בר המצווה של הבן שלי... אתה הולך להיות הזמר שם!

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא > anafeam3@gmail.com

אמונה בשבת

הרב גבע בן ששון
ראש מדרשיית
'גבעות עולם' בהוד השרון

האור שמסתתר בתוך החושך

זה קרה לחבר קרוב, בעל עסק מצליח שהשקיע את כל הונו במיזם חדש. הוא היה בטוח שזה הולך להיות סיפור ההצלחה של החיים שלו. הוא כבר ראה את האור בקצה המנהרה.
ואז, ביום בהיר אחד, הכל קרס. השותף שלו בגד בו, העסקה בוטלה, ובן לילה הוא מצא את עצמו עם חובות ענק. הוא שקע בייאוש עמוק, הרגיש שבורא עולם שכח אותו בתוך בור חשוך.
בוקר אחד, הוא יצא לרחוב כדי לנשום אוויר, ופגש חבר ותיק שלא ראה שנים. החבר שמע על המצב ואמר לו: "שמע, פתחתי חברה חדשה ואני מחפש מנהל עם הנסיון שלך. אני מציע לך שותפות". המיזם החדש הצליח מעל למצופה, ותוך שנה הוא לא רק כיסה את החובות, אלא הגיע לפסגה שלא העז לחלום עליה. רק אז הוא הבין - הקריסה היתה בעצם ההצלה שלו.

בפרשת השבוע, פרשת וישב, אנחנו פוגשים את יוסף הצדיק. האחים זורקים אותו לבור חשוך, מוכרים אותו לעבד, והוא מגיע לכלא המצרי. מבחינה אנושית, החיים שלו נהרסו. אבל דווקא מתוך הבור והכלא, יוסף מגיע למלוכה. החושך לא היה הסוף, הוא היה המסלול המדויק אל האור.
זהו בדיוק העומק של ימי החנוכה הבאים עלינו לטובה, שתמיד חלים השבוע. היוונים ניסו להחשיך את עיניהם של ישראל, המנורה בבית המקדש כובתה והכל נראה אבוד. אבל דווקא מתוך נקודת החושך הזו, מתוך פך שמן קטן אחד, התפרץ אור כזה שמאיר לנו עד היום. חנוכה מלמד אותנו שבורא עולם מצמיח את הנסים הגדולים ביותר דווקא מתוך המקומות הכי אפלים.
דוד המלך מנסח את הסוד הזה בספר תהילים: "כִּי אַתָּה תָאִיר נֵרִי, ה' אֱלֹהַי יַגִּיהַ חָשְׁכִּי" (תהילים יח, כט).
נשמה יקרה, אם אתה מרגיש עכשיו ב"בור" או בחושך - אל תרים ידיים. בורא עולם לא מוריד אותנו לחושך כדי להעניש, אלא כדי להדליק אצלנו אור חדש ועצום שלא הכרנו. תרים עיניים לאבא שבשמיים, ותראה איך החושך שלך הופך לאור של חנוכה.

שם טוב נשאר

שבת שלום אחים אהובים ויקרים שלי.

פרק ב משנה ז: "קָנָה שֵׁם טוֹב, קָנָה לְעַצְמוֹ; קָנָה לוֹ דִּבְרֵי תוֹרָה, קָנָה לוֹ חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא".

המשנה מסיימת במילים כל כך חשובות, שמלמדות אותנו איך מגיעים באמת לדבר שכל אחד מאיתנו רוצה - שם טוב.

כולנו רוצים שיעריכו אותנו, שיכבדו אותנו וישיזכרו אותנו לטובה. אבל שם טוב אמיתי לא קונים בכסף ולא משיגים רק בדיבורים. שם טוב נבנה מהדרך שבה אנחנו מתנהגים, מהיחס שלנו לאחרים ומהרצון האמיתי להיות אנשים טובים יותר.

המשנה אומרת: "קָנָה שֵׁם טוֹב - קָנָה לְעַצְמוֹ". אם זכינו לבנות לעצמנו שם טוב, זה קניין אמיתי שאף אחד לא יכול לקחת מאיתנו.

אבל המשנה ממשיכה ואומרת דבר גדול עוד יותר: "קָנָה לוֹ דִּבְרֵי תוֹרָה - קָנָה לוֹ חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא". כשאדם משקיע בתורה, לומד, מתחזק וגם משפיע תורה על אחרים - הוא לא רק בונה את העולם הזה, אלא זוכה לבנות את העולם הבא שלו.

ובפרט עכשיו, בשבת חנוכה, זה מקבל משמעות מיוחדת. היוונים רצו להשכיח מאיתנו את התורה והמסורת. אבל אנחנו כאן היום בזכות התורה שעברה מדור לדור.

איזו זכות יש לנו שזכינו ללמוד תורה, להתחזק בה ולהעביר אותה הלאה. זה הקניין האמיתי שלנו!

שבת שלום ומבורך

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

תַּקְצִיר מֵעַמּוּד 1:

הַמְנַהֵל מַפְתִּיעַ אֶת הַתַּלְמִידִים עִם טִיּוּל לְחַוַּת קֶדֶם. כֻּלָּם נֶהֱנִים מֵהַנְּסִיעָה, עַד שֶׁלְּפֶתַע הָאוֹטוֹבּוּס נֶעֱצָר בַּחֲרִיקָה, וְעָשָׁן מַתְחִיל לַעֲלוֹת מֵהַמָּנוֹעַ!

נראה אותך אלך

חידה

אני חג ומועד אבל לא מחודשי השנה, מי אני?

תשובה מפרי בראשית

1. אדם הראשון
2. חנוך (דן כהן)

הילד/ה הזוכה
שירה אוחיון
ועדי עמרן
מראש העין

יודעים את התשובה?
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

שמחה בלב חיים מאן

1 לפעמים מספיק רגע קטן לפני השינה

2 בטח גם אתם בהלם

3 למה זוג טרי צריך את כל זה?

רוצים לראות את התשובות > דפדפו לסוף העמוד הבא > עמ' 14

יגל לילדים

פרשת שבוע לילדים

פָּרָשַׁת וַיֵּשֶׁב

בְּפָרָשַׁת וַיֵּשֶׁב אֲנַחְנוּ לוֹמְדִים עַל יוֹסֵף וְאֶחָיו. הַתּוֹרָה מְסַפֶּרֶת שֶׁיַּעֲקֹב אָבִינוּ אָהַב אֶת יוֹסֵף מִכָּל בָּנָיו, וְעָשָׂה לוֹ כְּתֹנֶת פַּסִּים מְיֻחֶדֶת.

הָאַחִים רָאוּ אֶת הַיַּחַס הַמְיֻחָד שֶׁיּוֹסֵף קִבֵּל, וְהַקִּנְאָה הֶחֱלָה לִגְדֹּל בְּלִבָּם. גַּם חֲלוֹמוֹתָיו שֶׁל יוֹסֵף וְהַדְּבָרִים שֶׁסִּפֵּר לָהֶם הוֹסִיפוּ לַמֶּתַח שֶׁבֵּינֵיהֶם, עַד שֶׁלְּבַסּוֹף הַמַּצָּב הִדְרְדֵּר וְהָאַחִים מָכְרוּ אֶת יוֹסֵף.

כְּשֶׁאֲנַחְנוּ קוֹרְאִים אֶת הַסִּפּוּר הַזֶּה, אֶפְשָׁר לִלְמֹד כַּמָּה מִסְכָּנֶת הַקִּנְאָה כְּשֶׁנּוֹתְנִים לָהּ לִגְדֹּל בַּלֵּב.

לְפָעָמִים אֲנַחְנוּ מְקַנְּאִים בְּחָבֵר שֶׁיֵּשׁ לוֹ מִשְׂחָק חָדָשׁ, בְּתַלְמִיד שֶׁקִּבֵּל צִיּוּן גָּבוֹהַּ, אוֹ בְּאָח שֶׁקִּבֵּל מַתָּנָה אוֹ תִּשּׂוּמַת לֵב.

אֲבָל כְּשֶׁאֲנַחְנוּ עֲסוּקִים כָּל הַזְּמַן בְּמַה שֶׁיֵּשׁ לְאַחֵר, אֲנַחְנוּ עֲלוּלִים לְשַׁכֵּחַ אֶת כָּל הַטּוֹב שֶׁיֵּשׁ לָנוּ. וְאִם לֹא נִזָּהֵרִים, הַקִּנְאָה עֲלוּלָה גַּם לִגְרֹם לָנוּ לְדַבֵּר אוֹ לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים שֶׁאַחַר כָּךְ נִצְטָעֵר עֲלֵיהֶם.

וּמִצַּד שֵׁנִי, יוֹסֵף הַצַּדִּיק מְלַמֵּד אוֹתָנוּ שֶׁגַּם כְּשֶׁעוֹבְרִים עָלֵינוּ דְּבָרִים קָשִׁים, אֶפְשָׁר לְהַמְשִׁיךְ לְהַאֲמִין בַּה', לְהִשָּׁאֵר נֶאֱמָנִים לַדֶּרֶךְ הַטּוֹבָה וְלֹא לָתֵת לַקְּשָׁיִ לְשַׁנּוֹת אוֹתָנוּ לְרָעָה.

יְלָדִים יְקָרִים, הַשֵּׁם רוֹצֶה שֶׁנִּלְמַד לִשְׁמֹחַ בַּחֵלֶק שֶׁלָּנוּ וְגַם לִשְׂמֹחַ בְּטוּב שֶׁל הָאַחֵר. בְּמָקוֹם לְקַנֵּא בְּחָבֵר שֶׁהִצְלִיחַ - אֶפְשָׁר לְפָרְגֵן לוֹ. בְּמָקוֹם לְכְעֹס - אֶפְשָׁר לַעֲבֹד עַל עַצְמֵנוּ. וְגַם כְּשֶׁקּוֹרִים לָנוּ דְּבָרִים קָשִׁים - נִזְכֹּר שֶׁהַשֵּׁם אִתָּנוּ, וְשֶׁגַּם מִתּוֹךְ הַקָּשְׁיִ יָכוֹל לָצֵאת טוֹב.

זִכְרוּ: כָּל אֶחָד מֵאִתָּנוּ מְיֻחָד בַּדַּרְכּוֹ שֶׁלּוֹ. אֵין צֹרֶךְ לִהְיוֹת כְּמוֹ מִישֶׁהוּ אַחֵר - צָרִיךְ לִשְׁאוֹף לִהְיוֹת הַגִּרְסָה הַטּוֹבָה בְּיוֹתֵר שֶׁל עַצְמֵנוּ.

שַׁבָּת שָׁלוֹם וּמְבֹרָךְ!

ומדרש עם יָגֵל וליבי

חַג חֲנֻכָּה שָׂמֵחַ לְכָל הַיְלָדִים הַמְּאִירִים, וְשַׁבָּת שָׁלוֹם מְלֵאָה בְּאוֹר!

יָגֵל וְלִבִּי: אַחַת לְכַמָּה שָׁנִים קוֹרֶה שֶׁיֵּשׁ לָנוּ שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת בַּחֲנֻכָּה. זֶהוּ הַחַג הַיָּחִיד שֶׁיָּכוֹל לְהַמָּשֵׁךְ עַל פְּנֵי שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת. אָז בּוֹאוּ בְּיַחַד נָאִיר אֶת הָעוֹלָם - בְּמִדּוֹת טוֹבוֹת, בַּהֲלָכָה וּבְמָאוֹר פָּנִים.

לִבִּי: אַתֶּם אוֹהֲבִים סְפָגְנִיָּה? אִם כֵּן, מָה מְבָרְכִים עָלֶיהָ?

יָגֵל: אֵיזוֹ שְׁאֵלָה חֲשׁוּבָה! אִם הַסְּפָגְנִיָּה מְטֻגֶּנֶת בְּשֶׁמֶן עָמֹק - כְּמוֹ רֹב הַסְּפָגְנִיּוֹת שֶׁמּוֹכְרִים בַּחֲנֻיּוֹת - מְבָרְכִים עָלֶיהָ "בּוֹרֵא מִינֵי מְזוֹנוֹת", וּבְסוֹף, אִם אָכַלְנוּ כַּשִּׂעוּר, מְבָרְכִים "עַל הַמִּחְיָה".

לִבִּי: וּמָה קוֹרֶה אִם אוֹפִים אֶת הַסְּפָגְנִיָּה בַּתַּנּוּר?

יָגֵל: אָה... כָּאן הַדִּין יָכוֹל לְהִשְׁתַּנּוֹת. אִם זֶהוּ בָּצֵק מָתוֹק שֶׁנֶּאֱפָה וְדֵינוֹ כְּ"פַּת הַבָּאָה בְּכִסְנִין", מְבָרְכִים עָלָיו בְּדֶרֶךְ כְּלָל "בּוֹרֵא מִינֵי מְזוֹנוֹת".

אֲבָל אִם אוֹכְלִים מֵמֶנּוּ כַּמּוּת שֶׁל קְבִיעוּת סְעוּדָה - כְּגוֹן כַּמּוּת גְּדוֹלָה שֶׁל סְבִיב 216 גְּרָם - צָרִיךְ לִטֹּל יָדַיִם, לְבָרֵךְ "הַמּוֹצִיא לֶחֶם מִן הָאָרֶץ", וּלְאַחַר הָאֲכִילָה לְבָרֵךְ בִּרְכַּת הַמָּזוֹן.

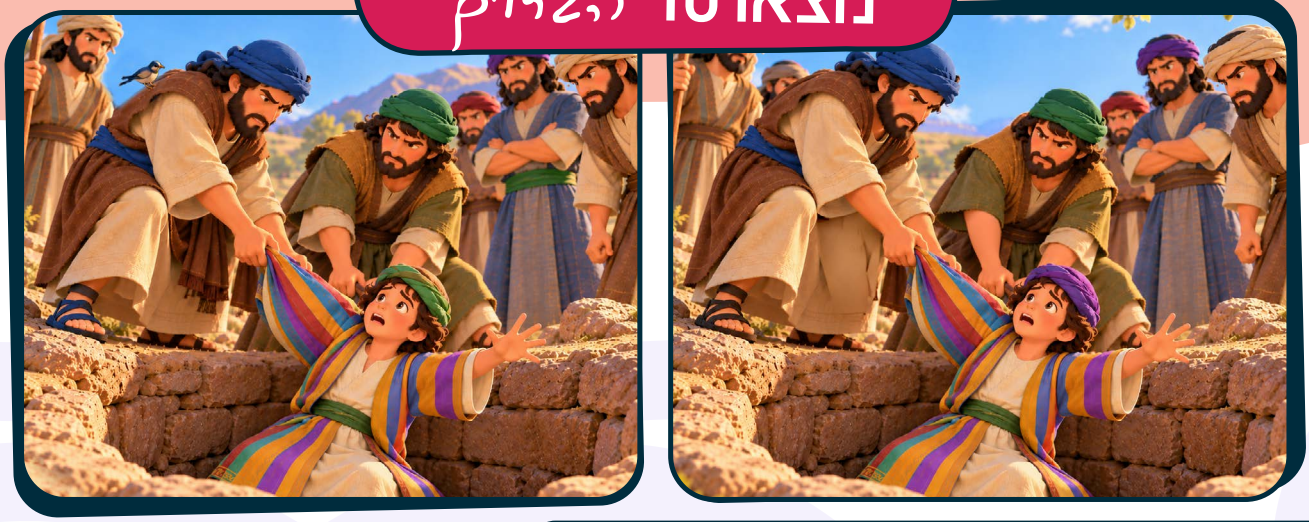
לִבִּי: וְאִם זֶהוּ בָּצֵק שֶׁאֵינוֹ מָתוֹק, אֶלָּא בָּצֵק רָגִיל שֶׁל לֶחֶם?

יָגֵל: אִם הוּא נֶאֱפָה כְּלֶחֶם רָגִיל - מְבָרְכִים עָלָיו "הַמּוֹצִיא לֶחֶם מִן הָאָרֶץ".

יָגֵל וְלִבִּי: עַד כָּאן, יְלָדִים מְתוּקִים! שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יָאִיר לָכֶם אֶת הַדֶּרֶךְ וְיִשְׁלַח לָכֶם הַצְלָחָה בַּלִּמּוּדִים, בַּמִּדּוֹת וּבְכָל דָּבָר שֶׁבִּקְדֻשָּׁה.

חַג אוּרִים שָׂמֵחַ וְשַׁבָּת שָׁלוֹם!♡

מצאו 10 הבדלים

סיפורי צדיקים

מגיש: הרב מאור חוביבה

חַיִּים בִּזְכוּת הַצַּדָּקָה

בְּיָמִים קָשִׁים שֶׁל בַּצֹּרֶת, כְּשֶׁהַמָּזוֹן הָיָה מוּעָט וַעֲנִיִּים רַבִּים נִזְקְקוּ לְעֶזְרָה, הָיָה בִּנְיָמִין הַצַּדִּיק מְמֻנֶּה עַל קֻפָּה שֶׁל צְדָקָה. הוּא הָיָה מְחַלֵּק אֶת כַּסְפֵּי הַצְּדָקָה לַנִּזְקָקִים וּמִשְׁתַּדֵּל לַעֲזֹר לְכָל מִי שֶׁפָּנָה אֵלָיו.

פַּעַם אַחַת בָּאָה לְפָנָיו אִשָּׁה עֲנִיָּה וְאָמְרָה לוֹ: "רַבִּי, פַּרְנְסֵנִי!" בִּנְיָמִין הַצַּדִּיק בָּדַק אֶת קֻפַּת הַצְּדָקָה, אַךְ לְצַעֲרוֹ גִּלָּה שֶׁלֹּא נוֹתַר בָּהּ דָּבָר.

אָמַר לָהּ: "אֵין בְּקֻפַּת הַצְּדָקָה כְּלוּם".

אָמְרָה לוֹ הָאִשָּׁה בְּכָאֵב: "רַבִּי, אִם אֵין אַתָּה מְפַרְנֵס אוֹתִי - הֲרֵי אֲנִי וְשִׁבְעַת בָּנַי עֲלוּבִים לָמוּת בָּרָעָב!"

שָׁמַע בִּנְיָמִין הַצַּדִּיק אֶת דְּבָרֶיהָ וְלֹא הֵסֵס. אַף שֶׁכְּבָר לֹא הָיָה כֶּסֶף בְּקֻפַּת הַצְּדָקָה, הוּא הוֹצִיא מִכִּסְפּוֹ הַפְּרָטִי וּפִרְנֵס אוֹתָהּ וְאֶת יְלָדֶיהָ.

חָלַף זְמַן.

יוֹם אֶחָד חָלָה בִּנְיָמִין הַצַּדִּיק בְּמַחֲלָה קָשָׁה וְנָטָה לָמוּת. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה אָמְרוּ מַלְאֲכֵי הַשָּׁרֵת לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: "רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם! אַתָּה אָמַרְתָּ שֶׁכָּל הַמְקַיֵּם נֶפֶשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל, כְּאִלּוּ קִיֵּם עוֹלָם מָלֵא. וּבִנְיָמִין הַצַּדִּיק, שֶׁהֶחֱיָה אִשָּׁה וְשִׁבְעַת בָּנֶיהָ - יָמוּת בְּשָׁנִים מוּעָטוֹת הַלָּלוּ?" מִיָּד קָרְעוּ לוֹ אֶת גְּזַר דִּינוֹ, וְהוֹסִיפוּ לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה עַל שְׁנוֹתָיו.

מַעֲשֵׂהוּ שֶׁל בִּנְיָמִין הַצַּדִּיק מְלַמֵּד אוֹתָנוּ עַד כַּמָּה גְּדוֹלָה מִצְוַת הַצְּדָקָה. לִפְעָמִים אָדָם חוֹשֵׁב שֶׁהוּא נוֹתֵן מִשֶּׁלּוֹ לְמִישֶׁהוּ אַחֵר, אֲבָל אֵין אָנוּ יוֹדְעִים אֵילּוּ זְכֻיּוֹת עֲצוּמוֹת הַמִּצְוָה הַזֹּאת מְבִיאָה עִמָּהּ. בִּנְיָמִין הַצַּדִּיק הֶחֱיָה בִּצְדָקָתוֹ אֵם וְשִׁבְעָה בָּנִים - וּמִן הַשָּׁמַיִם הוֹסִיפוּ חַיִּים גַּם לוֹ.

מהו הפסוק שמסתיר בשדה

הילד/ה הזוכה
יהונתן גורי
מרחובות

תשובה מפרשת בראשית
"וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה:"

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

נפלאות הבריאה

שמואל קורייב

דְּרָקוֹנֵי־יָם עָלֵי - סוּסוֹן הָאַצָּה

אִלּוּ הָיִיתֶם רוֹאִים דְּרָקוֹנֵי־יָם עָלֵי בֵּין אַצּוֹת, יִתָּכֵן מְאֹד שֶׁלֹּא הָיִיתֶם מַבְחִינִים שֶׁהוּא בַּעַל־חַיִּים! גּוּפוֹ מְכֻסֶּה בִּשְׁלוּחוֹת שֶׁנִּרְאוֹת מַמָּשׁ כְּמוֹ עָלִים, וְהוּא מִתְנַדְנֵד בַּמַּיִם כְּאִלּוּ הָיָה חֲתִיכַת אַצָּה שֶׁנִּסְחֶפֶת בַּזֶּרֶם. הַהַסְוָאָה הַמַּפְלָאָה הַזֹּאת מַזְכִּירָה לָנוּ כַּמָּה יְצִירָתִיּוּת וְחָכְמָה יֵשׁ בִּבְרִיאָתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא.

דְּרָקוֹן־הַיָּם הֶעָלִי הוּא דָּג וּקְרוֹב מִשְׁפָּחָה שֶׁל סוּסוֹן־הַיָּם. הוּא חַי בַּטֶּבַע רַק בַּמַּיִם הַמְמֻזָּגִים שֶׁל דְּרוֹם אוֹסְטְרַלְיָה, בְּדֶרֶךְ כְּלָל לְיַד שׁוּנִיּוֹת סַלְעִיּוֹת, יַעֲרוֹת אַצּוֹת וְעִשְׂבֵי־יָם.

הַשְּׁלוּחוֹת דְּמוּיוֹת הֶעָלִים אֵינָן הַסַּנְפִּירִים שֶׁמְּנִיעִים אוֹתוֹ. אֶת הַתְּנוּעָה הוּא מְבַצֵּעַ בְּעֶזְרַת סְנַפִּירִים קְטַנִּים וַעֲדִינִים, שֶׁחֲלָקָם כְּמַעַט שְׁקוּפִים. כָּךְ הוּא נִרְאֶה כְּאִלּוּ הוּא פָּשׁוּט מְרַחֵף עִם הָאַצּוֹת. אֲפִלּוּ שְׁתֵּי עֵינָיו מְסֻגָּלוֹת לָנוּעַ בְּכִוּוּנִים שׁוֹנִים זוֹ מִזּוֹ.

יֵשׁ לוֹ חֹטֶם אָרֹךְ וְצָנוּר וּפֶה קָטָן חֲסַר שִׁנַּיִם. בְּמָקוֹם לִנְגֹּס, הוּא שׁוֹאֵב לְתוֹךְ פִּיו יְצוּרִים זְעִירִים, בְּמֻיָּחָד סַרְטָנִים קְטַנִּים. הוּא גַּם אֵינוֹ שַׁחְיָן מָהִיר, וְלָכֵן הַהַסְוָאָה חֲשׁוּבָה מְאֹד לַהֲגָנָתוֹ.

וְאַחַת הָעֲבֻדּוֹת הַמַּפְתִּיעוֹת בְּיוֹתֵר קְשׁוּרָה לַמִּשְׁפָּחָה: הַנְּקֵבָה מַעֲבִירָה אֶת הַבֵּיצִים אֶל אֵזוֹר מְיֻחָד בְּצִדּוֹ הַתַּחְתּוֹן שֶׁל זָנָב הַזָּכָר. הַזָּכָר הוּא זֶה שֶׁנּוֹשֵׂא אֶת הַבֵּיצִים בְּמֶשֶׁךְ שָׁבוּעוֹת, עַד שֶׁהֵן בּוֹקְעוֹת וּמִשְׁתַּחְרְרִים לַמַּיִם דְּרָקוֹנֵי־יָם זְעִירִים.

כְּשֶׁמַּבִּיטִים בַּ"עָלֶה" הַזֶּה שֶׁשּׂוֹחֶה, קַל לְהָבִין שֶׁלִּפְעָמִים הַבְּרִיאָה הַיָּפָה בְּיוֹתֵר מִסְתַּתֶּרֶת דַּוְקָא מִן הָעַיִן - וּמַזְמִינָה אוֹתָנוּ לְהִתְבּוֹנֵן, לִלְמֹד וּלְהוֹדוֹת לַהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

תרומה חד פעמית של 50 ₪ בלבד!

מעניקים שמן זית
להדלקת נרות החנוכה לאברכים עמלי
תורה וזוכים לישועות

התקשרו עכשיו > שיזכו להדליק בהידור

03-8000-770

ניהול: תמר חכם | **עורך לשוני:** אביתר הלל | **ניקוד:** שמואל קורייב | **עימוד ועיצוב:** עינב בשארי

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

לעילוי נשמת
רפאל יעקב ישראל חי בן איריס

לעילוי נשמת
סופי חכם בת אסתר

לעילוי נשמת
סופי סופיה בת אסתר

לעילוי נשמת
אילה בת מרים